

II. évfolyam 2. szám 2003. február

Megjelenik havonta 100 Ft

DISKURÁ

Hasta
La Vista!

A Hajnik Károly Közgazdasági Szakközépiskola
és Gimnázium diákújságja

TARTALOM

- Bevezető
- Hogyan legyünk HMCS-k?
- Üzenőfal
- Anekdoták
- Versek
- Szerelem?!?!
- Barátság?
- Agresszivitási teszt
- Hatalmas lázban égünk
- Sportoldal
- Nati kérdez...
- Zenei rovatunk
- Filmajánló
- Sírhat-e egy tanár?
- Éld az életed!
- Válogatások válogatása
- Velencei karnevál

Bevezető

Most tényleg komoly problémát okozott, hogy elférjünk 2I oldalon, mikor írom ezeket a sorokat, legalább másfél számra elég anyagunk van, az elmúlt hetekben egyszer-számra hátba vágtuk magunkat, összejön-e vajon a következő szám, aztán most, hogy szemtől szembe kerültünk vele, őszintén meg tudtunk rendülni. Végre sikerült helyet szorítani egy agresszivitás tesztnek, töltögessétek, van benne egy-két súlytalan és untig ismert poén, de azért jó. A negyedik számF Az örök várákos és az örök beteljesülés megbízható körforgása, igaz? Külön felhívom mindenki figyelmét Kovácsné Sipos Márta gondolatébresztő cikkére, kis nosztalgia, kis előretékiítés! Már ezért is messze a tömegproduktum átlagszínvona fölé emelkedtünk, de meglátjátok, oldalról oldalra felbukkannak majd meghökkentő fordulatok, mint egy maszabálon a forgatagból előtűnő karakteres arcvonások! Jut eszünkbe, mindenki olvashatja első külföldi tudósításunkat a velencei karneválról. Ebben a számban nem lesz rejtvény, két számban volt már, csak épp megfejtés nem jött! RPontosabban állandó munkatársunk, Kokol Mária megfejtette a rejtvényeket, hosszadalmas és fárasztó munkával, és mi lett jutalma?) Legközelebbre kitalálunk valami fődíjat, hátha ez meghozza a kedvetek! Egyszer majd pótoljuk az előző számból kimaradt virágos jellemzéseket, tudjátok, a virághoroszkóp! Eredetileg terveztünk egy cikket a Valentin-nap

**Amit nem ismersz,
arról ne ítéld!**

történetéről, de a fénymásoló hibája miatt megsúsztunk, lásd jövőre! Amúgy egész szép sikere volt a portánál felállított fának. Nem panaszkodhatunk mi sem, szép számmal jöttek üzenetek, tudjátok, ott a láda, illetve személyesen is átadhatjátok bármelyik főszerkesztőnek! Adjatok a Natinak is, örülni fog! Ha már Nati, ebben a számban Domonkos Judittal készült interjúját találjátok, szokásos és szokatlan kérdésekkel! A Sport-rovat is egészen magára talált, Sarkadi Csaba igazi húzóember, most teljes két oldalt hozott, benne mély-interjú Adonisszal. Ebben a számban is van néhány, talán

kezdetben dilettánsnak tűnő vers, de ezek jelentése hamar megmutatkozik, csak olvassátok őket! :))) Továbbra is várjuk műveiteket, örömdetesen gyarapszik házi szerzőink száma, de biztos lapul még az íróasztalfiókokban néhány mini-dráma, vers, rajz! RA márciusi számbanegy novella már biztosan lesz!

A legnagyobb dolgokról a legegyszerűbb szavakkal! Tudjátok, a legjobb szakkönyv sem képes olyasmit nyújtani, mint a költészet, és a legnépszerűbb újság sem képes olyasmit nyújtani, mint egy diákújság. Ebben bízva nyújtjuk át nektek a Diskurát! Majd elfelejtettük, hogy utunk a VÉGTELENBE ÉS TOVÁBB vezet, de tényleg!

DISKURA

A Hajnik Károly Közgazdasági Szakközépiskola diákújságja
Megjelenik havonta 100 példányban.

Felelős kiadó: Dr. Székely Károly Ákos iskolaigazgató

Tanár főszerkesztők: Vörös Zsófia és Papp Zsolt

Diák főszerkesztő: most is Dunajeva Nati

Közreműködtek:

Kovácsné Sipos Márta, Pálincás Viki 13.b, Kokol Mari 13.b, Korolovszki Juli 14.a, Sarkadi Csabi 13.b, Horváth Kriszti 13.b, Németh Ági 11.a és még néhányan, akik nem akarták, hogy a nevük itt szerepeljen

Grafikus: Vörös Csaba

Hogyan legyünk Helyi Menő Csávók?

Először is nézzük a külsőségeket. Fontos a minél drágább sportcipő, mindegy, hogy ronda-e vagy sem, márkás legyen, magas szárú és nagyon drága (anyunak és apunak!). Ennek nyelvét húzzuk ki a fűző alatt, hogy jól látható legyen rajta az embléma, a fűzőt pedig ne kössük meg. Csak vigyázzunk, mert előfordulhat, hogy eldöglünk a lógó fűzőben! A nadrág szintén drága farmer legyen, a térdénél rojtossá szaggatva. Ha hosszú a nadrág, ne hajtassuk fel varrónővel, hanem hagyjuk, hogy harmonikát alkosson a sportcipő száránál. A derékszíjra rakjunk marha nagy csatot, legmenőbb az USA feliratú sas, vagy az USA zászló. Felülre szintén marha drága bőrjakó az ajánlatos, alatta színes pólóval. A dzsekit soha se cipzárassuk be, akárhogy is fázunk, mindig lazán viseljük. Sapkát, sálát nem illik egy H.M.Cs-nek viselni! Viszont a bőrkesztyű nyáron is kötelező! Szintén ajánlott az arany karlác, meg az arany marhalác a nyakba, de mindig úgy, hogy rendesen látsszon! Kell még a bal fülbe egy karika is. A séró mindig legyen belőve. A szánkban legyen állandóan rágó, amit úgy kell rágni, hogy közben nem csukjuk be egyszer sem a szánkat, és minden rágás után a nyelvünket kidugjuk a szánkból. Nem könnyű, sokat kell gyakorolni. Kell még egy menő nyugati kocsi, vagy ha nincs rá keret, akkor egy jól felspécizett Zsiga is megteszi, kályhacsőszerű kipufogóval (és ennek megfelelő hanggal). Mindig úgy közlekedjünk vele, mintha nem lenne rajta fék, és mi ezt nem tudnánk (gyk: mint az állat!). Autó

helyett megteszi egy nyugati vagy japán motorcsoda is, a kipufogó helyén egy sima csővel (a hang miatt!). A közlekedés ezzel is csak csutka gázon ajánlott, mert úgy nagyobb a hangja, meg ha esetleg eltaknyolunk vele, akkor jobb meghalni, mert a kórházi koszt igen szar, a gipszágyról nem is beszélve. Mindenképpen járjunk konditerembe gyúrni, mert ha nincsenek megfelelő méretű muszkljaink, akkor a bőrjakó le fog csúszni. Meg aztán társaságban nagyon menő azt hangoztatni, hogy "a konditerembe is jár le egy srác, aki...", meg "amikor lent voltam a konditeremben...". Persze büdösen sem lehet megjelenni társaságban, úgyszólván borítsunk magunkra egy deci arcszeszt (mondanom se kell, hogy ne Derby arcszeszt, igaz?!). A társalgásnál maradvá ajánlatos, átlagosan minden harmadik szavunknak nemi érintkezésre való felszólításnak kell lennie, de nem az eredeti formájában, hanem "vazzeg", "baeg" formában. A beszédünk legyen jellemző az általános érthetlenség, azaz ne artikuláljuk a szavakat, hanem csak nagyjából ejtsük ki őket. Pl: "Fiejj vazzeg, emünk homp dízbe? Mos vett eszta gépt, k***a jó megy, baeg, hét másdpec att van százon, kettő negyv a vége." Itt jól jön a rágógumi, mert ha ügyesen rágiuk, akkor beszélni sem nagyon tudunk tőle. Egy H.M.Cs. két hétnél tovább nem jár ugyanazzal a növel. Lehetőleg a városzerte ismert menő macákat szedjük fel. A macákkal tartózkodjunk sokat a helyi gyorskajáldalác éttermében (MacDonald's, Diary Queen...), lehetőleg olyan helyre ülünk, ahol mindenki jól láthat minket. A bördzsekit le ne vegyük!! Ülünk lazán: csússzunk le a széken addig, amíg a fenekünk el nem éri a szék szélet, lábainkat nyújtjuk ki teljes hosszukban. K***a kényelmetlen, de csak így menő. Unott képpel fogadjuk a csodálós pillantásokat. Rendeljük a legdrágább kajákat, de ne együk meg mindet. Hadd lássa a pór nép, hogy nekünk jól megy, nem azért járunk ide, mert éhesek vagyunk! Esténként ajánlatos kocsival a központba menni, minden ablakot letekerni, és totál hangerőn bögetni a 400 wattos HiFi szerkót. A piros lámpánál, ha valaki beáll mellénk, és bámulja a kocsit, nyomkodjuk ütemesen a gázpedált a padlóig, közben merően nézzünk a szemé közé, ezzel is felhívást intézve a versenyre. Közben ne felejtsünk el a lámpára is nézni, mert lehet, hogy már rég átváltott. A kocsival mindig úgy parkoljunk, hogy a lehető legnagyobb helyet foglaljuk el, és már egy kilométerről látható legyen, hogy ott vagyunk. Ha diszkóba, bárba megyünk, igyuk a legdrágább whisky-t, mint a vizet. A H.M.Cs-hoz nem méltó a verekedés, egy csapással üssük le a pimaszkodó csibészeket. Ha buliba megyünk, rúgjunk be, mint az állat, aztán menjünk rodeózni kocsival a városba. Nem árt, ha összeszedünk legalább egyévi felfüggesztett szabadságvesztést, lehetőleg gyorsajtásért.

Mint a fentiekből látszik, nem is olyan nehéz Helyi Menő Csávónak lenni. Csak sok pénz kell hozzá, meg elég nagy taplónak kell lenni.

Internetes forrás alapján

naivitásában is megragadó személyessége, ártatlan radikalizmusa. Vajon el is kapják?

Picilány! Van még egy kis málnaleved?

Az üzenet beküldője roppant céltudatos, muszáj, ugyanis ha nem volna az, ő is elveszne rövidesen, magába szippantaná, elkábítaná a rengeteg esemény, a pörgő kavalkád, az élet buja dzsungele. Ha kell neki valami, rákérdez. S lehet e hatékonyabban, mint a katarzis, az igazi felismerés nyújtásával elérni, hogy komolyan vegyenek? Csak ki kell várni.

ÉN szívesen kidolgozom az ÖSSZES tételt és majd lefényképelem a többieknek! A fele már megvan. K.

Gyors időszerezés, frissen megjelenített napi iskolai kérdések – ez Üzenőfal rovatunk sikerének kettős titka. Persze lehet, hogy sokakra ijesztően hat e parttalan és önkényes szabadság, hisz nemcsak a tanároknak, de a diákok fejében is élnek bizonyos sémák, normák, patentek. Gondolunk itt arra, hogy a tétéleket dolgozza csak ki minden diák önállóan. Bízunk benne, hogy mindenkit sikerült ráébresztenünk az üzenet igazi kérdésvetítésére!

Drága Juli! Szánom, bánom bGnőmet, de tudod, azok afránya bacik! De tudod nagyon jól, hogy ami késik, az jön! Jön még a kutyára úthenger! Stb. Szóval fogunk mi még együtt szétcsúszni! Imádlak! Robi

Üzenőfal rovatunknak mintegy vezérlő motívumává nőtte ki magát Juli és Robi kapcsolata. Biztosak lehetünk benne, hogy egyikük sem akar a másik nélkül boldogulni. Közben számos észrevehetően finom információt is rejtenek üzeneteik, a fiatalok természetéről, a szerelemről, a világ dolgairól, az emberi viszonyokról. Üzeneteikbe bevonják a hétköznapi és a mai életet. Mit jelent az, hogy együtt szétcsúszni?

Kiscsillag! Tudod, hol érsz el, csak szólj és megyünk, ahova akarod!! Puszi, Juli

Szelíd és vértelen harcokról olvashatunk Juli és Robi üzeneteiben, mégis minden nagyon izgalmas, és úgy látszik, a happy end sem marad el. Nagyon jó, hogy ők ketten ennyire hasonlóan viselkednek, gondolkodnak, reagálnak a világ dolgaira. Szinte magunk előtt látjuk kettőjük barátságos, meleg tekintetét, ahogy egymásra néznek.

Szia, Kicsiszív! Én is nagyon szeretlek! Puszi: a te egyetlen Kiscsillagod!

Az előző üzenethez hasonló értelemben tekinthető nagyszerű alkotásnak Kiscsillag újabb műve. Itt is megjelenik a semmiből a profán természet, a világi történelem egy apró epizódja, a maga mindennapi életét élő diák képmása. A nagy kérdés, a szerelem eredetének súlyos kérdése az, hogy vajon hogy születik? Vajon miféle kozmikus véletlenre lehet szükség ahhoz, hogy egy ilyen hatalmas szerelem csak úgy belepottyanjon a létezésbe?

Szia, te szép, vörös hajú lány! Ezúttal senki nem írt neked semmit! Talán majd legközelebb! Szerkesztőség

Tudjuk, nincs jogunk morális kategóriákkal, ilyen-olyan emberi mércékkel ítélkezni az Üzenőfalban megjelenő üzenetek beküldői fölött, de ha mégis megtesszük, azt kell megállapítanunk, hogy súlyos pimaszságot művelnek, mikor az újság fennállása óta először most nem küldenek üzenetet a vörös hajú lánynak vagy lányoknak. Vegyünk erőt magunkon, lépjünk túl a dolgon, egy újabb hagyomány ért véget. Egy kérdésben még bizonytalanok vagyunk, vajon legközelebb sem lesz ilyen üzenet?

Érettségizőknek üzenem, hogy ne tanuljanak! A Daninak is sikerült! Mary

Kérjük, senkit ne tévesszenek meg az efféle üzenetek! Legfeljebb annyit fűznénk hozzá, hogy prominens kutatók legfrissebb vizsgálatai fényében és az iskolarendszer érvényes szabályai szerint a sikeres érettségihez komoly felkészülés szükségeltetik. Súlyos illetlenséget követ el, aki ezt kétségbe vonja, ez elvi kérdés! :))) Meglehet, nem csak ezen múlik az érettségi sikeres vagy sikertelen volta, de pusztán mennyiségi szempontból vizsgálva ez a legfontosabb!

Anekdóták

Oscar Wilde-ot bemutatták egy francia írónőnek, aki arról volt nevezetes, hogy korának legcsúnyább női közé tartozott. Az eredeti és szellemes hölgy a bemutató után így szólt a költőhöz:

- Ugyebár, én vagyok a legcsúnyább nő Franciaországban?

A poéta szórakozottan hallgatta a hölgyet, majd gépies udvariassággal válaszolt:

- Ó, ne tessen szerénykedni! Az egész világon...

George Bernard Shaw, a híres író sokat utazott hazájában. Egyszer egy falu határában megismerkedett egy juhással. Megkérdezte, hogy hívják.

- Shakespeare vagyok - felelte az öreg.

Shaw csodálkozva mondta:

- Na, akkor maga igazán büszke lehet, hogy ilyen híres nevet visel...

Az öreg juhász elégedetten bólogatott:

- Hát persze hogy híres a nevem - mondta -, hiszen már negyven éve őrzök birkát ezen a vidéken.

Salamon Béla és Radó Sándor a két kiváló komikus állandóan húzták egymást. Egyszer a drága Béla bácsi azt mondta Radónak:

- Sándorkám, én azt hiszem, téged megcsal a barátnőd...

- Hogyan? - álmélkodott Radó. - Te ismered a barátnőmet?

- Dehogy! Én téged ismerlek.

Versek

Forró szél
 A sivatag felett
 Arcom a homokba temettem
 Hallom a matrózok
 Búcsúdalát
 A távoli part vörös ködön át
 Oly közelinek tűnik
 Már látom, a halál hófehér hattyúit
 Nehézkesen szárnyra kapnak
 Szemedben lobog a zöld láng
 Nyakadba kapaszkodom
 Ketten az úton
 Széttéptük a boldog percekét
 Most is érzem még
 Szájpadlásomon
 Véred sós ízét
 Csupasz testemre
 Lehunytt szemeket rajzol a végzet
 Keresve angyalok csontjait
 Csak a homokot szítáljuk
 Ujjaink között
 Vártam, hogy megszólalj
 De te zokogva elfordultál
 És felkelt a nap
 És lassan megállt a szívünk

-pzs-

Forró szél
 Fúj arcomba
 Magamban dúdolom
 A matrózok
 Búcsúdalát
 Ez itt a part
 Ahol felszállni láttuk
 A hattyúkat
 A hajnali ködben
 És szemedben fellobbant
 A zöld láng
 És fullasztó volt ölelni
 Széttéptük a boldog percekét
 Most is érzem még
 Szájpadlásomon
 Véred sós ízét
 Csupaszon guggoltunk
 A vizes köveken
 Keresve angyal-szárnyaink
 De csak néhány tollat
 Sodortak elénk a hullámok
 Vártam, hogy megszólalj
 De te egy könnyet morzsolnál el a szemedben
 És mögöttem felkelt a nap
 És mi gyalog indultunk a halálba

- Papp Zsolt -

Wom

Fáradt vagyok, lefekszem
 Párnára hajtom fejem,
 S álomban enyém minden.
 Az álom csupán gondolat,
 Mégis igazat mutat,
 Ami a valóság mögött megbújhat.
 Az álom furcsa dolog,
 Tudja mire gondolok,
 Tudja mire vágyom,
 S tudja, mi az álom.

Trinity

Kívül a ragyogás
 Belül ugyanaz az éjszaka
 Nincs felhő, nincs holnap
 Vesztegel a sötét
 Elbújt a vezérlő csillag

Csak az ugatás
 És a telihold fürkésző
 Jelenléte van minden kimondott és ki
 nem mondott
 Szóban
 A szívem már darabokban

Mint a fiú
 Aki behallgatott a süketségbe
 Aki kiállt a semmi ablakába
 Többet adott, mint a kerek
 Világ
 Kacagott és felfedte a titkokat

Túl a fákon
 A kövek szárnyában
 A madarak szemében
 A visszatérés ígéretében
 Kavarog a sorsod

Ha hagyod
 Rád talál és lágyan, csendben betemet
 Akár a hó

-pzs-

Az év végén

Hamar elszaladt ez az év
 Sok emlék maradt és sok színes kép
 Hamar történt minden és sokszor fájtak a pillanatok.
 De örülök, hogy még mindig melletted vagyok.

Most, hogy tél van és közeleg az év vége
 Mégis nyugodtan gondolok vissza az egész évré.
 Majd talán kezdődik egy jobb és szebb év.
 Szívemben örökké fog élni minden emlék.

Budapest, 2001.december 8.

hugi

Már fél éve, hogy nem vagy velünk

Elmentél, oly hamar és oly hirtelen.
 Nem vár téged odaát más csak a végtelen.
 De idelent a földön vannak még, akik visszavárnak
 Akik szerettek és szeretnek még mindig várnak.
 Tudom, már nem jössz vissza többé,
 Az angyalokkal játszol és rájuk mosolyogsz.
 Már csak az emlékekről jut eszünkbe a mosolyod.
 A kedves szavaid és az alakod.
 Nagyon szeretünk most is, ha nem vagy velünk
 Bár nagyon fáj, hogy nem lehetsz közöttünk.
 Sokszor gondolunk rád, mert

ŐRÜLTEN HIÁNYZOL NEKÜNK

hugi

Szerellem!!!!???

Minden ember szerelmes lesz egyszer, aztán kétszer, esetleg háromszor, a szerencsétlenebbek négyszer, illetve annál többször. Szerencsétlenek? Ha már több szerelmet álélt valaki, ugyanannyit csalódott is. A csalódás viszont fáj, marja a szívét az embernek. Aki átélte már tudja milyen, aki nem, kíváncsi rá... a fájdalomra...mindenki a „szado-mazot” szereti?

Emlékszel még, amikor a kispárnádat ölelgetve könnyes szemekkel bámultad a telefonod, és vártad a Kedves hívását? Nagy bukta volt, amikor a kis kutyü meg sem mukkant, és az összes zsebkendő elfogyott az egész lakásból. Rengetegnek tűnő éjszakán át gondoltál rá. Álmaidban is ő járt. Aztán egy hirtelen felriadásnál, amikor már patakokban folyik rólad a víz, mert zuhanni láttad egy szikláról a Kedvest, gondolkodás nélkül kapsz a telefon után, és pötyögöd az SMS-ed. Nincs válasz. Hajnal van. Kit érdekel? Ne aludjon, ha szükséged van rá. Újabb SMS. Semmi válasz. Talán nem érdekel? Rácsörögsz. Felveszi, leteszed. Ismét gyorsan SMS. Ez már a harmadik, de nem válaszol. Na, akkor egy újabb csörgés. Ugyanaz. Negyedik SMS, tartalma: „Ilyen könnyen elfelejtettél? Pedig én szeretlek!”. Nem kapja meg. Kikapcsolta a telefont. Utál? Gyűlöl? De miért?

Nagy nehezen elaludtál, vagyis elbóbiskoltál, mert másnap reggel 7-kor kelni kell a suliba. Táskás szemek, üres semmiben lebegés. Dekoncentráltág a tanórákon, rossz jegyek halmaza. Egész nap a Kedvesen jár az eszed. Ha valaki hozzád szól, máris röpi a melegebb

éghajlatra a többi szerencsétlen mellé. Hazaérsz. Büszkeség. Ismét vársz, hogy Ő írjon, vagy hívjon. Semmi. Nem tudsz tanulni holnapra. Nem eszel, mert remeg a gyomrod az idegességtől. Rettenően szükséged van rá, minden porcikád kívánja, és vonzza ŐT! Nem bírod...elküldöd a következő az első mai napi üzenetet. Végre válasz...tartalma: „Én ezt így nem bírom tovább...nem értesz meg, én pedig ezt nem tudom így tovább csinálni...légy jó!”

Könnyek sora gyülekezik a szemedben, majd lassan, patakokba rendeződve lezúdulnak arcod bőrén. Egy csepp a telefonod kijelzőjére zuhan. Bánatosan letörled, majd a készüléket az asztalra teszed. Meredt tekintettel zuhansz arccal az este ölelgetett kispárnába. Meredten fekszel, mint egy hulla. Nem tudod mire vélni a dolgot. Talán visszament a régihez? Visszavette ŐT? Még mindig meredten fekszel az ágyon...megfordulsz...este lett. A Hold szobába verődő fénye megcsillan az arcodról legördülő könnycseppben. Nagyon fáj ott belül...szereted...elhagyott...fájdalom...MIÉRT??? Nincs válasz...telefon...sms...beírod, hogy SZERETLEK!...elküldöd...megkapja...válaszol: ő is, de most egyedül akar maradni...elalszol...zaklatott, vontatott álmok tömegesen zúdulnak rád: találkoztok, ellök, megcsókolnád, ellenkezik, pofon vág, mit képzelsz? Kell ez neked?

Másnap döntesz, egyedül hagyod, hogy gondolkozzon, hogy élje kicsit nélküled az életét...nagyon nehéz, de nem is találkoztok...pár nap múlva nem bírod tovább...SMS...tartalma: „Eldobom az életem! Nekem ebből elég! Betesznek a koporsóba a többi halott közé. Ha arra jársz térj be „s mondj el egy imát! Azért, ki téged **ÖRÖKKÉ TISZTA SZÍVBŐL IMÁD!**”

Nincs válasz...szenvadás...Természetesen nem csinálsz hülyeséget, ha csak az nem annak számít, hogy megpróbálsz elfelejteni...

Na, kell ez neked? Biztos vagyok benne, hogy igen...ha nem is kimondva, de mindenkinek kell...mindenki tudja, hogy egyszer amibe bele megy, nagyon fájni fog...ritkán nem fáj, és nem leszel vesztes a szerelemjátékban. Vigyázz magadra!

Lakatos Levente

Vörösmarty Mihály Gimnázium
„Itt élned...” című diákújság

Barátság?

Előszóban talán annyit írnék, hogy az egyik legjobb barátom megkért, hogy írjak valamit az újságba. Csodálkoztam is rajta, miért pont rám gondolt? /ezt kifejtette nekem, de a téma unalmasága miatt megkíméllek titeket ettől/

„Kedves barátom, lelkem
jobb fele!
Mi volna édesebb dolog
nekem,
Mint írni hozzád, írni
íveket,
Tarkán, ahogy jó, zöld,
piros, fejeér,
Meg tudja a szent, milyen
gondolat.”
/Arany J./

Eleget teszek kérésednek, és írok, ami csak jön a tollamból. Először is, engedjétek meg, hogy ezúton is köszönetet mondjak neki, hogy segített felnyitni a szememet, meghallgat és biztat. Ez nekem nagyon sokat jelent.

Azt hiszed, hogy a barátság egy üres szó – tartalom nélkül - mellyel naponta talán többször is találkozol, így szinte már „elcsépelet” lett.

Kérlek, egyszer, csak egyszer gondold végig, mit is jelent neked ez a szó. Nézz körül Te is! Van-e a barátaid közül legalább egy ember, akiben maximálisan megbízhatsz, aki mindig melletted áll, minden féltett titkot tudja, és persze ez kölcsönös is? Ha a válaszod igen, akkor szerencsés vagy, és kívánom, hogy ez a „barát” ne támadjon hátba, és ne halld vissza legféltettebb titkaidat, pl. az iskola folyosóján...mert az borzasztó, és milyen undorító emberi jellemre vall!

Mert sajnos, ha nem is Veled, de mással megtörtént már, esetleg nem is egyszer. Azt hiszem, ezeket hívják az életben „fekete levesnek”, és ilyenkor legszívesebben bábként begubóznál, majd lepkeként szállnál ki, ha megváltozott a világ körülötted... Magányra vágysz, és ledönthetetlen falat építesz magad köré, többé nem akarsz, és nem is tudsz bízni senkiben...

De az ember – mint tudjuk – társas lény, és ha egy álmos, hétfői reggel arra ébred, hogy egyedül van, hát, bizony az elkésérítő. Nem biztos, hogy várnod kell, míg a világ változik körülötted, mert lehet, azt már nem élheted meg... Ezért bátornak kell lenned, és kinyílnod az embereknek, engedd, hogy megismerjenek, hátha köztük van a leendő barátod, társad, esetleg szerelmed. Adj esélyt magadnak is!!!

Arra tudok csak biztatni mindenkit, így Téged is, hogy becsüld meg a barátodat, mert nagy kincs! Öleld át, fejezd ki érzéseidet, mert fontos, hogy ő is tudja, mit érzel.

Nem szeretek érzélgős, lelki dolgokról beszélni, vagy írni, de mentségemre legyen ez a ködös, januári nap... és egy nagyon jó barát, aki ezt kihozza belőlem. Köszönöm!

AGRESSZIVITÁSI TESZT

- 1, Mit teszel, ha öreg rőzsehordó anyókéval találkozol az erdőben?
 - a, Öreganyámnak szólítom, és elveszem a rőzséjét.
 - b, Nem szólítom öreganyámnak, és elveszem a rőzséjét.
 - c, Felrúgom, mint a döggombát!

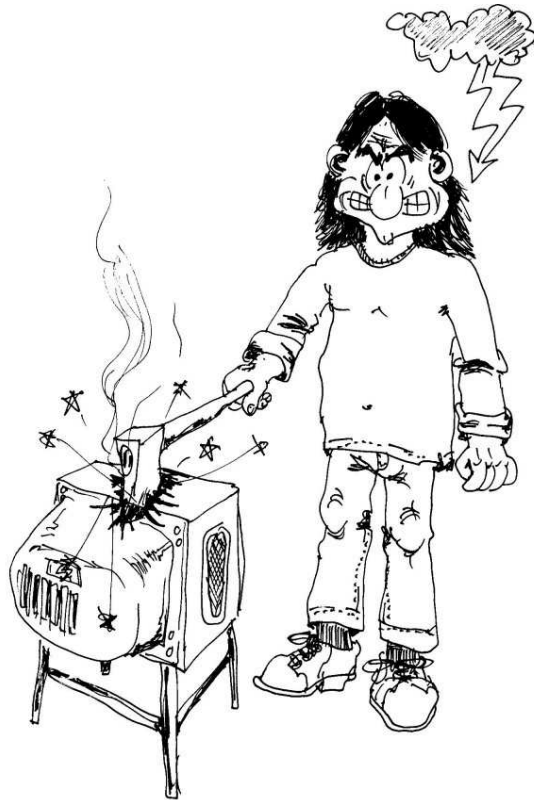
- 2, Mit csinálsz, ha fehér botos embert látsz a zebra előtt?
 - a, Oda se bagózok
 - b, Odabagózok
 - c, Mit tennék!? Semmit!

- 3, Mit csinálsz, ha exhibicionistát látsz akcióban?
 - a, Rendőrt hívok (kettőt).
 - b, Megpróbálom megfogni.
 - c, Vérszemet kapok.

- 4, Milyen reakcióid vannak a parlamenti tévé közvetítés alatt?
 - a, Ökölbe szorított kézzel verem a falat.
 - b, Egy fejszével kikapcsolom a tévét.
 - c, A fejszével elindulok a parlamentbe.

- 5, Mit teszel, ha szexuális tevékenység közben rátok dől az állólámpa?
 - a, Megpróbálom felállítani.
 - b, 3 db kétszázás szöggel a videomagnóhoz szögezem.
 - c, Olyat teszek...

- 6, Mit teszel, ha a tehén már megint lezabálta a muskátlit az ablakból?
 - a, Elvonom tőle a silót.
 - b, Kaktuszt teszek az ablakba, vagy megmérgezem a muskátlit.
 - c, Csőfogóval fejem meg este.

Az a, válaszok 1 pontot, a b, válaszok 2 pontot, és a c, válaszok 3 pontot érnek.

Értékelés:

6-10 pont: Alapvetően tutyimutyi vagy. Ne csodálkozz, ha a tyúkjaid bojkottálják a tojást. Vigyázz a húsevő növényekkel, mert könnyen a fejedre nőnek! Csak extra méretű lakásban foglalkozz bonsai-neveléssel! Ne vásárolj a kóbor macskáknak minduntalan parizert, próbálkozz meg a főzőkolbásszal!

11-14 pont: Kiegyensúlyozott vagy, de ne bízd el magad! Ha a szomszéd kutyája újra összecsinálja a lábtörlőket, könnyen feltörhet belőled az ÁLLAT. Fejszédet legalább két lakat alatt tartsd.

15-18 pont: Meglehetősen agresszív vagy. Evésre, és úgy egyáltalán, csak műanyag késeket használj! A társadalom érdekében ne szégyelld a szájkosarat! Ha érdekel a kertészkedés, csak zuzmók ridegtermesztésével foglalkozz! Ha békében akarsz élni embertársaiddal, menj el remetének. (De vigyázz az anyókékkal!)

Hatalmas lázban ég az egész osztály

A kiváltó ok egy öt perce bejelentett röpdolgozat. Fel van háborodva a diáksereg, mi az, hogy csak most szól a tanárnó?! Hát a védtelen tanulónak már felkészülni sincs joga? Miért nem mondta ezt már két héttel előbb?!

Hangzanak a kérdések egymás után, sőt, egymás szavába vágunk, makacsul, tajtékozva, kinek erősebb a hangja. Persze egyikünk sem veszi észre, hogy a tanárnó – aki e percben mérhetetlenül gonosz és igazságtalan a szemünkben – kétségbeesetten fogja a fejét, s már előre látható, hogy hamarosan, – csak másodpercek kérdése – szó nélkül elhagyja az osztálytermet. Lassan mindenki észbe kap, miután kiderült számunkra, hogy lelkiismeret-furdalást nem sikerült okoznunk – legfeljebb kezdődő migrént – „fő ellenségünknek”, mert nincs is neki olyan, meglehet, nem is ember, talán ufó, vagy efféle idegen. Hát persze! Az egész tantestület furcsa, a CIA által vadul keresett ürlényekből áll. Ez nyilvánvaló! Idejöttek, hogy félrevezessenek minket, de ezt majd később elintézzük, most egy sorsdöntő dolgozat előtt állunk!

Egyesek hevesen jegyzetelnek a padra. Van, akinek még füzete sincs, s azt sem tudja, honnan másoljon. Akad olyan is, aki egy kisebb létszámú csapat előtt áll és buzgón szónokol, – feltehetően a tananyagot ismerteti. Nem csoda, hiszen hajnalok hajnalán is elő-előveszi a könyveket, ha épp a Való Világ adása alatt észbe jut, hogy is volt az a képlet, vagy az a meghatározás, vagy akármí. (Ez persze csak a lányokra vonatkozik – mert hát ki beszél itt a fiúkról... Tudatosan nem nevezem őket magasabb fokot, például férfiaknak.)

Ügyet sem vetve a dolgozat előtti lázra, krétaháborút indítottak egymás ellen. Lehet ám, hogy ők így vezetik le a feszültséget, netalántán a felesleges energiájukat, vagy csak egyszerűen így akarnak nekünk imponálni. Ki tudja? Még gyerekek.

Az órából már 10 perc eltelt, a tanárnó már tapasztalatból tudja, hogy hangos fegyelmezzel nálunk nem jut semmire. Inkább leül. Vár. Sokáig vár. Miután kellőképpen felkészültünk – vagy csak úgy véljük, nincs már kitöltetlen négyzetmilliméter a padokon – páran észreveszik, hogy nem helytálló a viselkedésük. Ilyenkor eleinte a közvetlen környezetüket próbálják rendre, csendre utasítani, majd újra átsapnak kiabálásba, hiszen mindenki csak jót akar, és ennek rendszerint káros a vége.

Aztán egyszer csak valami isteni csoda folytán elnémulünk – erre mondják, hogy egy angyal szállt le közénk. (De minek?) A tanárnó, visszanyerve önbizalmát, kiadja a feladatot. Hát igen... innen már nincs visszaút...

„Mindenképpen, lapot elő! Az első kérdés...”

Az osztály szorgalmasan jegyzetel, de szinte kínai, amit a tanárnó diktál. Lassan nem is halljuk a hangját, csak azt látjuk teljes letörttségünkben, hogy tátoz, mi meg már látjuk lelki szemünkkel a dolgozaton ékeskedő, soha nem kívánt jegyet, amivel értékelte a munkánkat.

Drága tanárnónk – aki e pillanatban a megtestesült rémálom – visszaül a helyére, mint aki jól végezte dolgát, majd kiül a huncut mosoly arcára.

Az idő, mintha megállna. Mindenki félpercenként az órájára néz, adjuk egymásnak a jeleket, hihetetlen, hogy nem tudunk semmit, pedig készültünk valamicskét. Néha egy-egy okosság kipattan valaki fejéből, kegyesen továbbítja szomszédjának, de persze többet nem kíván segíteni rajta – gondolkozzon maga. Az egyik diák végképp semmit sem tud. Azon töri a fejét, valahogy meg kell üsznia a dolgozatírást... Á, megvan! Eljártssza, hogy sms-t kapott otthonról, hogy gáz van, a huga botrányt kavart az oviban, és haladéktalanul haza kell mennie. De nem, ez nem jó, – gyorsan elveti az ötletet – hiszen köztudott, nem lehet mobil használni az iskolában, még a végén visszafelül a dolgot. Tovább gondolkodik. Ez az! Sírva kell fakadni, ez mindig bejön. Akkor mindenki őt sajnálja majd, felmentik a felelet alól. Igen! Ez a megoldás! Ahogy erőlködik, és mindenféle kínos és rossz élményt idéz fel magában, hogy kicsorduljon legalább egy árva könnycsepp a szeméből, hirtelen a padtársa sípcsonton rúgja. „Te! Tudod a 3. feladatot? Mi a 3-as?” Felkapja fejét, üres lapjára pillant, – még hozzá sem fogott – bezzeg a társa már a 3-ason töpreng. Ránéz egy másik dolgozatára, megnyugodva fedezi fel, hogy a mellette ülő is csak bambán bámul üres feladatsorára. De újra észbe kap, el is felejtette, hogy egy perce még kétségbeesetten próbált sírni.

A lapok – néhány firkát leszámítva – érintetlenül terülnek a tanulók előtt. Néhol egy-egy, már többször átfogalmazott, átsáfrózott mondat tűnik ki a papírokon, hogy lássa a tanárnó, az illető legalább próbálkozott. Inkább nézelődik, figyel, hol adódik lehetősége, keresi azt az osztálytársát, aki egy cipőben jár vele. Bízunk abban, hogy majd a szükséges távolságból elszórakoztatják egymást az óra végéig. Maximum jóízűen kuncognak azokon, akik lelkesen körmölnék.

Eközben a tanárnó gyanakvóan feláll, körbe-körbe sétál, szinte tépi az idegeinket. Miért nézi a dogámat?! Talán kevesli a leírtakat? Vagy elrontottam valamit? Persze, gúnyolódjon csak magában... Újra bebizonyította, hogy nem tanultunk semmit. Megint neki lett igaza! Jézusom! Ne! Beszedi a lapokat!

Őrült nagy regényírásba kezd mindenki, itt az utolsó lehetőség! A nagy kapkodásban és zsvajban reményt látnak egyesek, hátha most elkapják annak a társuknak a pillantását, aki tudja valamelyik kérdésre a választ. De ha sikerül is elkapni, rögtön rájön az illető, hogy csak ő tudja a megoldást. Nem segít. Hirtelen szinte ráfekszik a dolgozatára, még véletlenül se kelljen válaszolni, legalább ennyi előnye legyen.

A tanárnó elveszi előlünk a lapokat, egyesek láthatóan örömmel nyújtják át, majd' kiesnek a padból, csak hogy végre megszabaduljanak a 45 percnyi tehetől, ami mint egy mázsa tankönyv, úgy nyomta lelküket. Egy csapásra óriási kő esett le a szívükről. Mindenki vesz egy mély levegőt, és újra tiszta lappal kezdi a következő órát. És így megy ez napról napra, hétről hétre...

Anekdota

A tüamai filozófus, Apollóniosz egyszer így válaszolt, amikor Babilónia királya a tanácsát kérte: mi a biztos uralkodás módja?
- Sok barátod legyen, és kevés besúgó!

Korolovszky Júlia
14.a

SPORTOLDAL

Kedves HajnikLakók!

A kezetekben a februári számot tartjátok, s lám, harmadszorra jelentkezik a Diskurában a Sportoldal. Így a tél kellős közepén, amikor kint semmit sem lehet tenni és az embernek semmi kedve sincs még csak megmozdulni sem, jó, hogy vannak olyanok, akik elszakadnak a számítógépek elől és inkább a mozgást (az életet) választják, mert így róluk lehet írni, hisz tesznek valamit.

A tartalomból:

-- végre megkezdődött a foci bajnokság, a tavaszi idény első fordulójának tabellája már benne van az újságban

-- a hirdetések között sok új sportolási lehetőség van.

-- A Riport-ban Tsakiris Adonisz mesél magáról. A csupa vidám sráccal elég érdekes körülmények között zajlott le a beszélgetés. Jó néhány lélekmelegítő lecsúszott, mire elkészültünk...

-- A SportPluszban a március nyolcadikai derbire való ráhangolódás lesz középpontban.

Az interjú technikai hátterét ezúttal is Galkó Richárd (13.b) biztosította, de külön köszönet jár Nagy Dórinak(9.b) is, aki sokat segített az újság megírásában.

Hajnik Károly Kupa

2002/2003

Iskolai Teremfoci Bajnokság

Tabella

A 8. forduló után

1.	12.a	8	8	0	0	78:27	24
2.	14.a	8	6	0	2	77:52	18
3.	13.a	8	4	1	3	46:51	13
4.	10.a	7	3	0	4	34:57	9
5.	13.b	8	2	2	4	56:44	8
6.	11.a	8	2	1	5	40:49	7
7.	10.b	7	2	0	5	41:56	6
8.	9.a	8	2	0	6	58:86	6

-- **A Floorball bajnokság** új időpontban, de folytatódik. Ezentúl hétfőnként játszatok a fordulókat. Részletek Batthyány tanár úrnál.

-- **Hétfőnként röplabda bajnokság** is lesz, amelynek sorsolását a faliújságon megtaláljátok, és Bajusz Ibolya tanárnőnél lehet érdeklődni.

-- **Kerületi sakk és asztalitenisz bajnokság** lesz. Valószínű az iskolában selejtezőket fogunk előbb tartani, amire szintén lehet jelentkezni.

-- **Elmaradt** a meghirdetett téli túra, mert senki sem jelentkezett rá... Kár!

Sport riport

„...mindent jól csináltam, nem tennék semmit sem másképp...”

Mélyinterjú Adonisz-szal

-- Te görög vagy, ugye? Erről mesélj valamit!

Adonisz: Apám görög, anyám magyar.

-- Melyik jobb Magyarország vagy Görögország?

Adonisz: Magyarország! De Görögország is k***a jó, főleg a tengerpart...

-- A nevednek van valami jelentése?

Adonisz: A Szépség Istene a görög mitológiában (nevet)

-- A csajokkal hogy állsz, ha már itt tartunk?

Adonisz: Hát most, jelenleg nincs barátnőm. De általában szokott lenni!

-- Te romantikus embernek tartod magad vagy inkább egy éjszakásnak?

Adonisz: Hát végül is... érted, ahogy esik, úgy puffan...

-- Melyiket szeretnéd jobban, 100 évig élni a nagy Ő mellett, vagy még 1 évig élni 100 nő mellett?

Adonisz: 1 évig élni a 100 nő mellett!!!

-- Ha már úgy is itt ülünk a Saliban, hogy töltöd el a szabadidődet?

Adonisz: Gyúrni szoktam, és 3 hónapja elkezdtem Taek-wan-dozeni.

-- Ezen kívül sportolsz még valamit?

Adonisz: Régen az MTK-ban vívtam. Országos versenyeken is indultam, de amikor felvettek a Hajnikba, abba hagytam.

-- Tudjuk, hogy Taek-wan-doazol, régen vívtál, a suliban focizol. Mennyire játszik fontos szerepet az életedben a sport?

Adonisz: Sportos embernek tartom magam, de az életem nagy része nem a sportból áll. Szeretek focizni, edzésre járni, de csak annyi a célom, hogy egészséges maradjak.

-- Szórakozni hogy szoktál?

Adonisz: Általában a Bank-ban vagyok, vagy házibuliban a haverokkal. Iszogatunk, bulizunk, csajozunk.

-- A sulis milyen? Hogy tetszik?

Adonisz: K***a jó! Mindenkit szeretek az osztályban, szerintem ők a legjobb fejek. Bírok mindenkit, nincs olyan, akit utálok.

-- Görögországban voltál meccsen?

Adonisz: Nem, mindig Lesbosz szigetén voltam, és ott nem volt meccs, viszont minden év augusztusában van ott egy lesbikus találkozó...(elmosolyodik)

-- Kedvenc kajád?

Adonisz: Milánói makaróni, Pizza, Gyros...(nevet)

-- Kedvenc italod?

Adonisz: Sör, Sex on the Beach, B52, Véres Agy

-- Kedvenc filmed?

Adonisz: Rettenhetetlen, Mel Gibsonnal. Nagyon jó film.

-- Milyen emberi értéket tartasz fontosnak?

Adonisz: Legyen az ember őszinte, érdekes. Lehessen vele beszélgetni.

-- Mi az, amit nem bírsz?

Adonisz: Ha túl beképzelt és hülyeségeket beszél. A bunkó és arrogáns embereket sem szeretem!

-- Látom, hogy tele vagy piercinggel. A füled is három helyen ki van löve és a nyelvedben is van egy. Hogyan jött ez?

Adonisz: Amikor a Gáborék kilövelték a nyelvüket, nekem is megtetszett, bár anyukám azt mondta, vegyem ki, de végül benne maradt.

-- Bejönnek ezek a dolgok?

Adonisz: Igen, de nem mindenhol.

-- Van valami, amit másképpen tennél, ha tehetnéd?

Adonisz: Nem, szerintem mindent jól csináltam, nem tennék semmit sem másképp.

Ka7Huepa
Adonisz

Sport plusz

2003. március 8-án az Üllői úton **Ferencváros-Újpest** derbi lesz. Ez a meccs mindig nagy rivaldafényben áll, mind a színvonal, mind a körülmények miatt. De remélem, ezen az összecsapáson, sem a **Zöldektől**, sem az újpesti oldalról nem lesz válasz a rendőri provokációkra, nem kell lesülyyedni az ő szintjükre! A pályán meg amúgy is lemosuk a lilákat, szóval nincs miért idegeskedni.

A rovatban Claude McKay versét olvashatjátok. McKay egy színesbőrű költő és szabadságharcos volt az 1960-as évek New Yorkjában. A feketék lakta Harlem negyedben élt és szintén a rendőri brutalitásról szól a **Ha meg kell halnunk...** című költeménye.

Claude McKay: Ha meg kell halnunk

Ha meg kell halnunk, ne disznók gyanánt,
 űzötten, csúfól mellett, csúfosan,
 míg körénk bős, üvöltő éh kutyák
 sorsunk-gúnyoló falkája rohan.
 Halnunk, ha kell, ne folyjék hasztalan
 mi drága vérünk, haljunk nemesen;
 kinek harcolni bátorsága van,
 a szörny-had is tisztelni kénytelen.
 Hát, véreim! szálljunk szembe velük.
 Ők többen vannak, mi hősök legyünk;
 öklünk egyet, de halálosat üt
 rájuk, kik gyáván törnek ellenünk.
 Nyílt sír előttünk? Nyomban elterül
 testünk a falnál? Küzdjünk emberül!

Sarkadi Csaba 13.b

Nati kérdez rovatunk

Sziasztok, Csókolom!

Megint itt vagyunk, és mint mindig egyik kedvelt tanárunkat nem kíméltük a kérdésekkel!© Egy tanár ÚR után ki is jöhetne? Hát persze, hogy egy tanár NŐ! Hiszen meg kell egyeznie a nemek arányának! Tehát ez a szám "kiválasztottja" nem más, mint Domonkos Judit tanárnő, és be kell vallanom, hogy a vele készült riport során sok új dolgot tanultam, és úgy érzem nagyon jó hangulatban folyt a riport! De most lássuk a kérdéseket, és az őszinte válaszokat!

Hol született?

Szegeden születtem, ott éltem 1986-ig.

Hol végezte tanulmányait?

Szegeden, magyar-olasz szakon a József Attila Tudomány Egyetemen.

Milyen nyelveket beszél?

Német, francia, olasz.

Mivel tölti legszívesebben szabadidejét?

Magyar néprajz, filozófia, történelem, művészetek, divattörténet.

És hobbi?

BURDA-ból kötök, varrok, hímezni viszont nem szeretek!

Szeret olvasni?

Szépirodalmat már nem annyira, inkább tanulmányokat.

Tanártársaival mennyire értik meg egymást?

Kivel igen, kivel nem.

Nevel vagy tanít?

Csak mindkettőt, csak úgy érdemes.

Érdeklík-e az Önről szóló pletykák?

Igen, sőt tudok is róluk, mert minden körbemeget, és ráadásul gyorsan egy ilyen kis helyen.

A férjével mióta vannak együtt?

Éppen negyed évszázada (értsd 25 éve) járunk.

Kire-mire a legbüszkébb?

18 éves fiamra, aki úgy sikerült, hogy a férjemből és belőlem is a pozitív tulajdonságokat örökölte.

Csodálkozunk is rendszeresen.

Egy modern köz-egyedi kérdést feltehetek?

Persze.

Milyen fehérneműt hord?

Piros pöttyöset, piros csíkosat.

És tangát?

Nem, mert aranyeret okoz. (Orvos férj által nem alátámasztott információ!)

Mire vágyik?

Muskátlis parasztházra.

Szerkesztői megjegyzés

Ha meg akarsz ismerni egy tanárt más oldaláról, ha van kérdésed, csak nem mered feltenni, akkor bátran keresd diák főszerkesztőnket, Natit! Rovatunk ugyanis nem idegen érdekek igézetében sodródik a biztos unalom felé, hanem a ti javaslataitok alapján, nektek készül. Furcsa is lenne, hogy amikor új szellemi világok, értékek teremtőivel (gy.k. tanárokkal) találkozunk e rovat lapjain, ne éljük át izgalmas és szórakoztató élmények egész sorát. A következő szám interjúalanyát még nem választottuk ki, természetesen a férfi tanárok közül várunk elsősorban jelölteket, de felveszünk előjegyzést is!

Alicia Keys – Zenei rovatunk

5 éves korában kezdett el tanulni zongorázni. 14 évesen már frogatta az első dalait a debütáló nagylemezéhez. Igazi háború bontakozott ki a demófelvételei iránt az amerikai lemezkiadók között 16 éves korában, ekkor már a kiváló iskolai eredményei miatt megvolt az érettségije. Először egyébként úgy tűnt, hogy a Columbia Records szerzi meg magának a kisasszonyt, de Alicia úgy érezte, hogy nem engedik a kreativitását kibontakozni. 1998-ban egy partin mutatták be Clive Davisnek, aki annak idején még az Arista főnöke volt. Alicia nem sokkal ezelőtt fejezte be a Professional Performance Art School-on a tanulmányait kitűnő eredménnyel s éppen a Columbia Egyetemre készült. Davis el volt ragadtatva, kihasználta a kapcsolatait, gyorsan kivásárolta Aliciát a Columbiával kötött egyességéből és átvette az Arista szárnyai alá.

Ez történt 1998-ban. Nem volt egy jó időszak Davis számára:

Az akkoriban 66 éves öreg rókának lassan át kellett adnia a helyét egy fiatalabbnak, az utódja a LaFace főnöke L.A. Reid lett. Mindemelllett az amerikai szakmai élet mosolygott rajta, mivel ekkoriban reanimálta a latino-rocker Carlos Santana-t és szerződést is kötött vele. Azóta a csúfolódások rég a torkukon akadtak a kellemetlenkedőknek. Santana napjainkig a „Supernatural” című albumából 25 millió példányt adott el, s 2000-ben 9 Grammyt vitt haza. Davis és az Arista számára 1999 a legjobb gazdasági esztendő lett 27 év óta.

Mi köze van ennek az egésznek Alicia Keyshez? Egész egyszerű a válasz: a 20 éves New York-i hölgynek a karrierje szorosan összekapcsolódik Clive Davis életének alakulásával, aki közben 69 éves lett, s aki a karrierje során 300 Nr.1. sláger létrejöttében játszott kiemelkedő szerepet. Nem beszéltem még itt arról, hogy hozzá kapcsolódnak olyan nevek, mint Janis Joplin, az Aerosmith, Santana, Billy Joel, Bruce Springsteen, a Pink Floyd, Barry Manilow, Whitney Houston, Dido és még sorolhatnám: mindegyiküknek segített felkerülni a csúcsra.

Davis sikeresen kiállta az elmúlt évek hullámvasútszerű történéseit, nem vállalta el a BMG egyik vezető pozícióját, hanem 2000. szeptember 15-én megalapította a J Records-szot, melyet a második családneve a „Jay” után nevezett el. A 150 millió dolláros indulási pénzüket a BMG Entertainment-től kapták, mely bizonyos fokig így lekötelezte a J Records-szot a BMG irányába.

Clive Davis Alicia Keysben látta a J Records jövőjét: egy mennyei gyönyörű hang, hatalmas tehetség, kiváló személyiség és kihasználatlan spontaneitás - ez jellemzi a 20 éves sztárt. A J Recordsnál az elmúlt jó egy évben három nagylemez látott napvilágot: mind a három a Billboard lista top 10-e között kötött ki: az O-Town az 5. helyen, Luther Vandross a 6., Alicia Keys pedig az elsőn.

"Songs In A Minor" című albuma az első héten 300 ezer példányban kelt el. Ennél többet ebben az időben nem is lehetett volna az Egyesült Államokban eladni. "Nem tudunk egyszerűen többet gyártani belőle. Ilyet a negyven éves karrierem alatt nem láttam még" - áradozott Clive. Mivel a raktárak kiürültek, s az utánpótlásra várni kellett, ezért Alicia a 2. héten visszacsúszott a slágerlista 2. helyére. Ez az egész olyan hollywoodi történetnek hat, gondolhatnák egyesek. De így ebben a formában nem állja meg a helyét az egész! Ez Clive Davis-es történet és kész! Hogy lehet egy újoncot így betornászni az egyébként is telített amerikai piacra, ahol olyan sztárok nyomolnak a közönség minél szélesebb rétegeinek megnyerése érdekében, mint Britney Spears vagy Christina Aguilera? Egész egyszerűen. Clive Davis exkluzív estéket szervezett a New York-i villájában, ahová a legfontosabb médiapartnereit hívta meg. Aliciával beutazta az egész USA-t, s meglátogatta a legfontosabb rádióállomásokat. Az MTV-nél is bemutatta Alicia első dalához a "Fallin'"-hoz készült videoklippet, s miközben a résztvevők könnye folyt még meg is fenyegette őket: "Addig innen nem megyek el, amíg nem ígéritek meg, hogy a számot magas rotációban játsszátok!" Röviddel később már a limuzinjában ült, s csendes mosollyal nézett a felfedezettjére. Sikerük volt! Alicia igazi sikerét három fellépés hozta meg valójában: ezek közül az első a tavalyi Pre-Grammy-Party volt, melyet Clive Davis minden évben megszervez a „kulcsemberek” számára. Sztárunk Gladys Knight után lépett a színpadra, s örületes ováció követte dalát. Hasonló tapsvihar fogadta a Jay Leno Showban és Oprah Winfrey-nél is. Amit közel 40 millió amerikai háztartásban láthattak az emberek, az semmiféle eddigi kategóriába nem sorolható be, ennek újat kell nyitni: egy fiatal fekete lány, aki rapkirálynőként néz ki, Beethovent játszik a zongorán és kristálytisztán kiéneklí a 4 oktávot úgy, hogy közben a lélek beszél belőle. Egy klasszikus, mint a „Summertime”, melyből érezni lehet az utca lehetét, a New York-i füledt esték illatát, amikor jóval éjfél után a szerelmi bánat minden testrészedből sugárzik, hogy aztán hamarosan beleolvadjon a forró aszfaltba s elmerüljön az élet végtelen vérkeringésében.

Összeállította: Németh Ágnes 11.a

Filmajánló rovatunk

Filmek minden mennyiségben nem csak **Valentin napra**

Először is, utólag ugyan, de mindenkinek Boldog Valentin mindenki megtalálta a párját, akivel ezt a napot szépen el

napot kívánok! Remélem tudta tölteni.....!

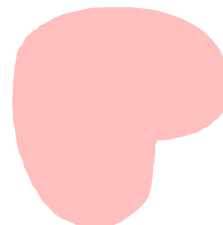
Vágjunk rögtön a közepébe:

Kretének, de extrémek!

Színes, feliratos francia vígjáték
főszereplő: Helene de Fougerolles, Roschdy Zem
hossz: 94 perc

Ami adott: 4 totál bezsongott, de sajna pancser bűnöző Sok széplány, helyes pasik, gyönyörű tájak... Kell ennél több? – kérdeznénk mi, ám ez a négy srác nem kérdez, hanem mindent elszúr... méghozzá alaposan! Utolsó lehetőségük, hogy a főnök barátnőjére vigyázzanak, aki egy ötcsillagos szállodában tengeti mindennapjait, ám mikor a lány szobájának átkutatása végett rossz szobába lépnek be, és ott egy újabb maffia a csinos Leonore de Segonzac meggyilkolásával bízta meg őket... már teljes a galiba! Egy túrára indulnak, ahol Leonore a túravezető, de ahelyett, hogy a haditerv kidolgozásán fáradoznának, arra törekszenek, hogy túléljék ezt a néhány napot...

Kapj el, ha tudsz

Színes, szinkronizált amerikai kalandfilm
főszereplő: Tom Hanks, Leonardo DiCaprio
hossz: 141 perc

Frank W. Abagnale dolgozott orvosként, ügyvédként, és egy nagy légitársaság másodpilótájaként – és mindezt a huszonegyedik születésnapja előtt. Mindemellett briliáns csekkhamisító is volt. Carl Hanratty FBI ügynök legfontosabb küldetésének tartotta, hogy elkapja Franket, de ő mindig egy lépéssel előtte járt, és a hajsza folytatására kényszerítette.

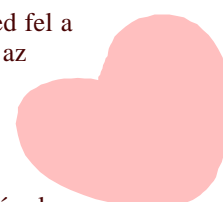
28 nappal később

színes, feliratos amerikai thriller
főszereplő: Cilian Murphy, Naomie Harris, Noah Huntley

Egy állatvédő csoport behatol egy laboratóriumba, ahol emberszabású majmokon folytatnak kísérleteket. Rács mögött láncra vert csimpánzokat találnak, akiket iszonyú, erőszakos jeleneteket bemutató filmek nézésére kényszerítettek. A halálra rémült kutató hiába figyelmezteti őket, hogy az állatok „fertőzöttek”, a csoport tagjai szabadon engedik a majmokat, amelyek azonnal rájuk támadnak

28 nappal később... Jim egy kórház intenzív osztályán ébred fel a kómából, körülnéz, senkit nem lát és zavarodottságában az utcára megy, ahol szintén senkit nem talál! Ezek után bemenekül egy templomba, ahol hullahegyek, és egy igen furcsa pap várja őt, majd ezután egy Molotov-koktél robbanása után Jim új túlélőkkel (Selina, Mark) találkozik. Ők mondják el, hogy a vírus pillanatok leforgása alatt, vérrrel

terjed, és már egész Nagy-Britannia fertőzött.....

Sírhat-e egy tanár a gyerekek előtt? (1. rész)

Létezik-e egyértelmű válasz erre a kérdésre? Ha engem kérdeztek, igen és igen. De ha pontosan akarok fogalmazni, azt mondom: igen, de attól függ. Mostanában akadt a kezembe két (szerintem) nagyszerű könyv, nem állítom, hogy az alábbiakban sikerült összefoglalnom, mi mindenről esik szó ezekben, mindössze kiragadtam néhány elemet, remélve, hogy ez alkalmas ad némi közös elmélkedésre, semmi többre.

Hiedelmek

Mindenkiben él egy kép az ideális tanárról. Az ideális tanár mindig nyugodt, elfogulatlan, eltitkolja igazi érzéseit a diákok előtt, nincsenek kedvencei, következetes, mindig tudja a helyes választ, az órái izgalmasak, érdekesek, mégis rend és fegyelem van. Mennyire értesz ezzel egyet? Találkoztál már ilyen tanárral? Hatodik éve tanítok és bevallom, már feladtam, hogy valaha képes leszek minderre. Gyakran vagyok ideges, vannak kedvenceim, néha nem vagyok következetes, és sokszor tévedek, stb. Ember vagyok. Az emberi természetemet nem tudom megtagadni, vagy ha igen, akkor szerepet játszom és becsapom magam. Ehhez mostanában egyre kevésbé van kedvem. Rendben, akkor legyünk emberibbek! De vajon nem élnek ezzel vissza a diákok? Nem szül tiszteletlenséget a közvetlenség? Nem érezted soha, hogy a tanárod egész másképp viselkedik, mikor lelkesen tanít és máshogy, mikor csak „fenntartja a rendet”? Szerinted jó az neki? És neked?

A jó tanár-diák kapcsolatban egyaránt megtalálható a nyíltság, a törődés, a kölcsönös függés (az egyoldalú függés helyett), az elkülönülés (vagyis hagyják a másikat fejlődni!), és az igények kölcsönös kielégítése.

Elutasítani vagy elfogadni?

Osszuk a diákok viselkedését két részre: elfogadható és elfogadhatatlan. Vannak tanárok, akik inkább elfogadóak, megértőbbek, vannak, akik pont fordítva, állandóan kritizálnak. Te hogy reagálsz, ha kritizálnak? Segít ez téged a változásban, vagy lefékez? Harcolni kezdesz, vagy óvatos leszel és a jövőben biztosra mész? Egyetértünk abban, hogy az elutasítás általában lassítja, gátolja a tanítást-tanulást?

Mint diák, tudhatod, az egyes tanárok elfogadási küszöbe mozog. Ma jókedve van? Dugóba került reggel? Lóg a saját gyereke az iskolából? Vagy csak a csinos lányokkal szemben elnéző? Vagy egyéni különbségek is vannak?

Érdekes, de igaz, hogy néha a tanárok színlelnek. Elutasítják, amit valójában elfogadnak, és fordítva. A tanár bájosan mosolyog, miközben te mondjuk a folyosón csokolózol, de közben belül megfeszül az idegességétől. Vagy rád szól, amiért csokolózol, de látod rajta, hogy nem gondolja komolyan. Mi ennek az oka? Például a tanárnak azt tanították, a gyereket mások előtt soha nem szabad leteremteni. Ilyesmiből születik a hamis engedékenység, amikor a tanár igyekszik úgy érezni, ahogy szerinte érezni kellene (de közben rád is dühös és magára is, amiért dühös rád). Ellenkező esetben a tanár csak színleli a helytelenítést, mondjuk, mert nem akar kilógni az „egységfrontból”, amit a tanárok képezni szeretnek. Én például soha nem találtam kivételt abban, ha egy srác rövidnadrágban jött iskolába, de egy korábbi iskolában ez helytelen viselkedés volt, így tessék-lássék helytelenítettem. Te mit szólnál, ha egy tanárod kempingnadrágban jönne iskolába?

Mindegy melyik esetről beszélünk, a diákok megérik az ilyesmit, hosszú távon mindenképpen, különben is nagyon tudnak figyelni a nonverbális jelzésekre. Legrosszabb esetben a diák ezt a viselkedést megjátszásnak könyveli el, összezavarodik, álszentnek fogja tartani a felnőtteket.

Igen... a tanárnak magának kell először őszintén feltárnia az érzéseit. Most mit érzek? Elfogadom, nem fogadom el ezt a viselkedést? Képes vagyok rá, hogy őszintén feltárjam, mit érzek? Hogy a diák a valódi énemmel kerüljön kapcsolatba, ne egy általam helyesnek tartott képpel?

Ki a probléma?

Tegyük fel, a diák viselkedése elfogadhatatlan a tanár számára. Ez problémát jelent a számára, igyekszik megoldani. De valóban a tanaré a probléma? Múltkor azzal jött oda hozzám egyik lány az osztályomból, hogy a barátja féltékeny rá, mivel egy másik fiú megpuszította, stb. Hozzám fordult tanácsért. Akkor még nem olvastam ezeket a könyveket (lásd felhasznált irodalom) és a saját problémámként kezeltem a kérdést, még közhelyes tanácsokat is adtam. Ma már valószínűleg nem ezt tenném. Újabban igyekszem mindig feltenni magamnak a kérdést: van-e ennek a viselkedésnek bármilyen kézzelfogható, konkrét hatása rám? Zavar, bánt, feszélyez? Vagy csak azt szeretném, hogy a diák érezze másképp magát, és ne legyen problémája? Egyik diákom látványosan szomorkodik, mert szerinte haragszik rá egyik tanárnő. Én nem akarom, hogy ezt érezze, a saját problémámként kezelem a dolgot, ilyeneket mondok: Tévedsz! Fel a fejfel! Na, gyereink, mosolyogj! Ez az! (Mit gondolsz, ETTŐL hogy érzi majd magát?)

Mit tegyünk, ha tisztáztuk, hogy a diáké a probléma?

Tudod, sok tanár úgy érzi, ha akarna sem tudna segíteni a rengeteg problémán, amivel a diákok küzdenek. Családi problémák, rendőrségi ügyek, lógás az iskolából, kábítószer, abortusz, gyerekkori szerelem, stb. Mások úgy érzik, a diákok nem hallgatnak rájuk, hiába a sok jó szó, a figyelmeztetés, tovább rohantok a vesztetekbe.

Mit tegyünk tehát? A lényeg: ha a probléma az enyém, helyénvaló lehet az elutasítás, de ha a diáké a probléma, az elutasítás helytelen és nem nyújt segítséget. Az elutasítás gátolja a kommunikációt, lehetlenné teszi a probléma megoldását. Én ezt korábban nem gondoltam így át, azt meg végképp nem hittem volna, hogy milyen sokféle gát létezik. Talán egy más alkalommal részletesen kivesézzük ezeket, most csak vázlatosan nézzük a fő típusokat. Tehát a tanár gyakran rád parancsol, prédikál, logikusan érvel, világosan rámutat a hibádra, azt akarja, feledkezz meg a problémádról, részletesen kikérdez, faggat, hogy aztán ő megoldja a TE problémádat, vagy egyszerűen kigúnyol, humorizál. Ismerős? (Tegyük hozzá, a tanár ilyenkor segíteni szeretne!)

Hangsúlyozom, most arról beszélünk, hogy a DIÁKnak van problémája, más esetben természetesen nagyon jól használható módszer a kikérdezés, a magyarázat, a szemléltetés, stb. hisz végül is, ez a tanítás.

Sokkal jobb, ha meg sem szólalunk, csak bólogatunk. Ez máris elfogadást fejez ki. Még jobb, ha néha megerősítjük a diákot, hogy figyelünk. Igen, értem, aha, oh, valóban, hmm, hmm... Néha szükség lehet egy „nyitó” kérdésre is, például: Beszélni szeretnél velem valamiről?

Nehéz ugyan megállni, hogy ne szóljunk közbe, de érdemes! Viszont mégiscsak passzív ez a magatartás, ha egyben elfogadó is.

Kísérlet arra, hogy közöljük, mit történik bennünk

Igen, ez a beszéd. Mikor legközelebb azt mondod valakinek, hogy „szeretlek”, jusson eszedbe, vajon pontosan kifejezted, mi történik benned? És ha igen, vajon pontosan megértette ezt a partnered? Néha jó lenne gondolatolvasónak lenni, ugye? Mit tehet a tanár, hogy meggyőződjön róla, pontosan fejtette-e meg, mit érez a diák? Aktívan hallgat, vagyis visszajelzést ad.

- Tanár úr, következő órán tényleg dolgozatot írunk?
- Izgulsz amiatt, hogy dolgozatot írunk?
- Nem. Csak nem tudom, milyen dolgozatot írunk?
- Tehát a dolgozat típusa miatt izgulsz?
- Igen.

Minden esetben az a fontos, mit ÉREZ a diák a külső helyzettel kapcsolatban és nem az, hogy mi a külső helyzet. Jó esetben a diák képes lesz megoldani a saját problémáját, idővel legalábbis. Jó esetben a tanár őszintén elfogadja a diák érzéseit, függetlenül attól, hogy szerinte mit kellene éreznie. Az érzések könnyen változnak, és a diák gyorsan eljuthat egy következő érzéshez, aztán egy másikhoz, míg lassan szertefoszlik a kínzó érzés. Végül saját maga megszabadul tőle, mintegy hatástalanítja.

Mit tehet a tanár, ha övé a probléma?

A tanárnak saját érzése jelzik, hogy övé a probléma, a düh, a csalódottság, a harag, a fejfájás, az idegesség. A tanár valamilyen igénye nem tud kielégülni, mert a gyerekek megakadályozzák. Ilyenkor az elfogadás nyelve hatástalan és hamis. Az előbb jó volt, most nem jó. Most ugyanis a tanár a probléma. A tanár három dolgot tehet: megváltoztatja a diák viselkedését, megváltoztatja a környezetet, megváltoztatja önmagát. Nézzük az első lehetőséget. A tanár kezdeményezi a beszélgetést, aktív szerepet vállal, ő a befolyásoló, a diák a befogadó.

Mit gondolsz, az esetek többségében milyen hatást vált ki a diákokból a tanári konfrontáció?

Én azt hiszem, a legtöbb esetben a diák ellenáll, büntudatot, szégyent érez, csökken az önbecsülése, meg akarja védeni magát, visszahúzódik.

Miért van ez? A tanárok általában vagy megoldást ajánlanak, vagy rendreutasítanak, vagy közvetett módon utalnak rá, hogy zavarod őket.

Miért rossz, hogy megoldást ajánlunk a gyerekeknek a saját problémánkra? Én a helyedben a feladattal törődnék! Azonnal köpd ki azt a rágógumit! Több eszed is lehetne, minthogy ilyeneket csinálj! (Ismerősek? Nem mondom?)

Közismert, hogy az ilyen közlések gyakran eredménytelenek. Vagy eredményesek, de a diák meghunyászkodik, és csak látszólag engedelmeskedik. Az ilyen közlések rejtett üzenete az, hogy te túl buta vagy ahhoz, hogy segíteni tudjál rajtam, majd én (a főnök) megmondom, hogy segíthetsz rajtam! Vegyük észre, hogy az ilyen közlések SEMMIT nem árulnak el a tanárról, a diáknak fogalma sem lesz róla HOGY HAT viselkedése a tanárra. Éppen azt is gondolhatja, hogy a tanár szeszélyes, nemtörődöm, részrehajló, keménykezü, igazságtalan, játssza az eszét (vagy egy gép, ami csak ontja a megoldásokat). Kevésbé valószínű, hogy ha egyszer ilyen következtetésre jut a diák, különösebben törni fogja magát, hogy megfeleljen a tanár elvárásainak.

Még rosszabb hatásúak a rendreutasító közlések. Rémes vagy. Mindig veled van a baj. Megvan az eszed ahhoz, hogy jó tanuló legyél!

Meglep, hogy a dicséret és a biztatás is a negatív példák közt szerepel? Őszintén, te szívesen hallod, hogy „egy kis erőfeszítéssel olyan jó munkát tudnál végezni!” Nem érzed azt, hogy a tanár manipulálni akar téged? Nem érzed azt, ha ma megdicsérsz, legközelebb bírálhat is? Nem utáld, ha nagy nyilvánosság előtt dicsérnek meg? A rendreutasító közlések esetében is igaz, a diák SEMMIT sem tud meg a tanár érzéseiről, igényeiről. Az a kevés diák, akinek kiforrott, pozitív énképe van egyáltalán nem zavartatja magát a rendreutasítások miatt, hisz úgy érzi, a tanár tévedésben van. A diákok többsége egyébként is önértékelési gondokkal küzd, a tanár negatív közlése csak tovább gyengíti amúgy is negatív énképét. Megrázó és ijesztő élmény volt számomra, mikor nemrég láttam óráig sírni és remegni egy gyereket, egyetlen megjegyzés miatt, a tanár mindössze azt mondta neki, te BIZTOS úgy másoltad le a házit. (Hiába, a kimondott szó ereje... mi lett volna, ha a diák jót nevet magában a tanáron?) Röviden: a diák vagy nem veszi figyelembe a rendreutasítást, vagy saját alkalmatlansága újabb bizonyítékának tekinti.

Mi tartozik a közvetett közlés kategóriájába? Érdekes, majmokat eddi még nem tanítottam! Fiam, mikor neveztek ki az iskola igazgatójának? Most, hogy vége az idétlenkedésnek, folytathatjuk az órát?

Bevallom, én is néha/gyakran használlok ilyen közléseket. Miért? Mivel a megoldásajánló, illetve rendreutasító közlés túl kockázatos. Abban bízom, a diák így is megéri a közlés „rejtett értelmét”, ráadásul ez még viszonylag kedves formája a befolyásolásnak, kivéve persze a megsemmisítő gúnyolódást. Szóval nagy a kísértés, öreg hiba, hogy csak ritkán hatásos a módszer. Először is, a diákok gyakran félreértik. Vagy ha megértik, akkor is azt gondolják, a tanár alattomos, indirekt, nem kockáztat meg egy nyílt konfrontációt, mert fél, hogy nem fogjuk kedvelni.

Hogy lehet szembeállni a diákokkal úgy, hogy nagy valószínűséggel módosul a viselkedésük? Erre vissza fogok térni márciusban. A címben feltett kérdésig el sem jutottunk, talán majd legközelebb! (Másik érdekes kérdés, egy szülő sírhat-e a gyereke előtt?) A pszichoterrorral (lásd előző szám) kapcsolatban összegyűjtött élmények sem értek most be az újságba, úgyhogy várunk további veletek megtörtént / látott / hallott eseteket, illetve jelen cikkkel kapcsolatos véleményeket, hozzászólásokat is! Aztán jó lenne külön is foglalkozni a különféle manipulációs csapdákkal, például a dicsérgetéssel, a kikoldult önbecsüléssel, érdemes lenne körbejárni a pletykát, mint jelenséget, eredetileg ebben a számban lett volna egy tanulási orientációt vizsgáló kérdőív is, de helyhiány miatt kimaradt, tudjátok, muszáj tartanunk a 20 oldalas terjedelmet!

Felhasznált irodalom:

Lajkó Károly: Viselkedésünk és lelki egyensúlyunk
Thomas Gordon: A tanári hatékonyság fejlesztése

Éld az életed!

Idős bácsi száll fel a zsúfolt villamosra. Egy udvarias fiatalember feláll, hogy ülőhelyet adjon neki, mire a bácsi így szól:

— Köszönöm, de ülj csak nyugodtan vissza. Én ugyanis már voltam húsz éves, de az nem biztos, hogy te is leszel nyolcvan...

A vicc főszereplőjének igaza van. Amit mi — a mai diákoknál 1, 2, 3 évtizeddel idősebbek átéltünk, abból ők kimaradtak!

Számukra meseszerűen hangzanak gyerek- és fiatalkori emlékeink. Szegény, szerény, de mindmáig szívmengetően bensőséges hétvégi, ünnepi, nyaralási élményeink. Az olcsó könyvek és még olcsóbb tankönyvek, az ingyenes felsőoktatás, a napi 40 Ft-os szállásdíj Hollókőn (az azóta világörökséggé vált csodálatos falucskában). A 2400 Ft-os kezdő pedagógusi fizetés és még hosszán sorolhatnánk — kevésbé irigylésre méltó dolgokat is. Mindazt, amit mi átéltünk.

Persze akkoriban sem volt kolbászból a kerítés, de semmiért nem adnám a mára olykor hihetetlennek tűnő múltamat! Legkevésbé a mai "tedd, vedd, edd!" konzumvilágért, a "cuccipar" által felesleges fogyasztásra manipulált lényként való létezésért...

Nekünk nem volt lehetőségünk a mai technika vívmányai közt felnőni. Ám ha megkérdeznék, mi fontosabb: a mobiltelefon, a számítógép és a video vagy az őszinte emberi, baráti, családi kapcsolatok — nem haboznék az utóbbiak mellett voksolni.

Ma sokkal nagyobb anyagi szakadékok tátongnak társadalmunk rétegei között, mint néhány évtizede. De nem biztos, hogy aki ma szegénynek érzi magát, az valóban szükséges javakra áhítozik...

Nincs az az anyagi jólét, amely az embert saját belső értékeinek és mély emberi kapcsolatainak hiányában hosszú távon boldogítani képes.

A kényszerfogyasztóvá vált egyén szinte mindig kielégítetlenül sóvárog, újabb és még újabb — gyakran felesleges — dolgot vásárolva. Pontosan olyan ez, mint bármelyik szenvedélybetegség: kiszolgáltatottá, függővé teszi az embert.

Mit éreznének, ha egyszer csak nem vennének körül megszokott kedvenc tárgyaitok? Miért féltek attól, hogy ez valaha bekövetkezhet? Ugye nem azért, mert akkor magatokat sem találnátok nélkülük? Ugye nem a tulajdonban gyökerezik identitásotok? Ha mégis, akkor érthető a félelem, hiszen akkor nagyon sérülékenyek vagytok...

Nincs az a birtokolható tárgy, nincs az a valóságshow, amelyik pótolná a saját, egyéni tervekkel, álmokkal és reményekkel szőtt egyszerű és megismételhetetlen életünket!

Felnőtt fejjel sokkal könnyebb a korszellem befolyásoló hatásának ellenállva, autonóm személyiségként élni. Egy mai fiatal kibontakozóban lévő, képlékeny egyénisége azonban védtelen.

Őszintén szólva ezért is örülök annak, hogy nem vagyok mai fiatal.

Savanyú a szőlő — mondhatjátok erre. Ebben van is némi igazság. A kitartó, céltudatos, szorgalmas

Szerkesztői megjegyzés

A suhanó autók ablakai mögött rejtve marad a tengerpart vad szépsége. – olvastam nemrég egy indián törzsfőnök üzenetét. Aztán fellapoztam a Kis herceget, mert már nem emlékeztem rá, hogy mit is mondott a „komoly” emberekről. Soha egyetlen virágot meg nem szagolt életében. Soha egy csillagot meg nem nézett. Soha senkit nem szeretett. Végül eszembe jutott a Tankcsapda együttes egyik dala: Ahogy élsz, annyit érsz, ott van a válasz a szemedben, a válasz ott van a szemedben... Hát ez az.

Eloolvastad a cikket? Te sem tudsz még tovább lapozni? Te is úgy érzed, rólad is szól? Te is csak egyszer élsz?

Más. Sokan nem tudják, hogy Sipos Márta tanárnőnek nemrég jelent meg egy nagyszerű könyve, a Tanulás fortélyai címmel. Megvásárolható a Nemzeti Tankönyvkiadó könyvesboltjában és a pedagógus könyvesboltokban!

szerencséseknek kinyíló világot, sokféle lehetőséget egy kicsit valóban irigylem a mai fiataloktól. (Bár hiszem, hogy a lélekben fiatal, megújulásra képes idősebb korosztálybelieknek is vannak még kiaknázatlan lehetőségei — csak rájuk kell lelteni és merni kell élni velük...)

Kívánom Nektek, hogy szédületes tempóban változó világunk csapdái ellenére legyetek képesek élni a valódi lehetőségekkel. Találjátok meg a számotokra fontos, értékes embereket és tevékenységeket. Legyenek mindig újabb és újabb, önnön belsőitökből fakadó céljaitok, és legyen erőtök a megvalósításukra. Röviden: Éljétek a saját életeteket!

Sok szerencsét kívánok hozzá!

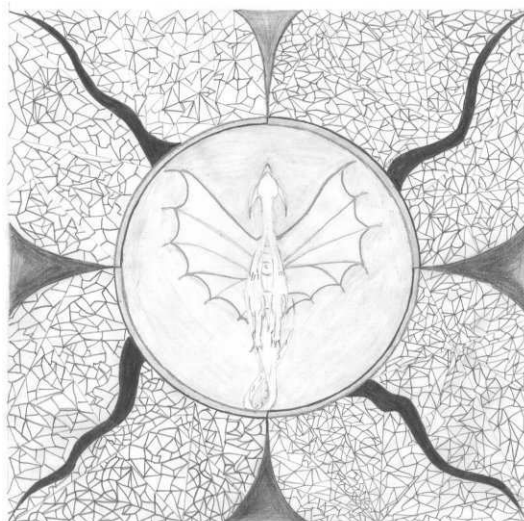
Kovácsné Sipos Márta

Budapest, 2003. február 5.

Válogatások válogatása

Habár az előző számban is sms-eket írtam, de a jókból sosem elég, ezért itt van még pár db, hát élvezétek.

- ↳ Kérlek, mostantól ne telefonálj, ne írj, ne keress! énekelni tanulok, király kell az országnak.
- ↳ Leszáll az est, jön egy apró manó, álmot hozó, pici zsákja vállát nyomja, aludni fogsz, ő már tudja. Bebújik melléd az ágyba, s a füledbe súgja: jó éjt, te drága!
- ↳ Mi az? O-val kezdődik, és nagyon szeret szeretkezni? O, hát én.
- ↳ Az öngyilkosság egyetlen társadalmilag elfogadott formája, hogy halálra szeretkezed magad! Ha elegend van a világból, szólj, segíték!
- ↳ Se a nappal, se az éj, nincs semmilyen szenvedély, ami nálad jobban kell, és ez sosem múlik el!
- ↳ Nézem a csillagokat és téged látlak, nézem a napot és téged látlak, nézem a világot és téged látlak, menj már arrébb bazzeg, nem látok téled semmit.
- ↳ Higgy mindent, csak azt ne, hogy feledlek, feledd mindent, csak azt ne, hogy szeretlek.
- ↳ Ha rád gondolok, a vágytól égek, hogy tested a számhoz érjen. Sokan látják, s nekik már világos, hogy ez az én szerelmem, a borsodi világos.
- ↳ Ha hazajössz, én már nedves vagyok. Imádom, ahogy meztelen testem simogatod. Várok minden veled töltött pillanatot. Sose akarok másik törülközőt!
- ↳ A csók a beszéd nyelve! Kérlek, találkozzunk, és beszéljünk egy kicsit.
- ↳ Szeretnék könnycsepp lenni, szemedben megszületni, végigfolyni arcodon, meghalni az ajkadon.
- ↳ Ha az iskola az életre nevel, akkor nem félek a haláltól.
- ↳ Azért felháborító ez a nemi megkülönböztetés! Vibrációs telefon van, de lyukas mobilt meg nem lehet kapni.
- ↳ Kértem az Istent, engedjen feledni, de az volt a válasz: téged kell szeretni.
- ↳ Ha porba írok valamit, elfújja a szél, ha fába, sokáig nem él, így hát a szívembe írok egy szót, egy nevet, a szó a szeretet, a név a te neved!
- ↳ Mosolyog a felhő, mosolyog az ég is, hogyha lefeküdnénk, mosolyognék én is.
- ↳ A tanárok olyanok, mint a drogkereskedők, mindig az anyagon jár az agyuk.
- ↳ Eljött hát az álommanó, zsebében az álmot hozó, csodálatos álmot szóró. Hunyd hát le a szemed, s álmodj szépeket!
- ↳ Megpróbáltalak levegőnek nézni, de rájöttem, hogy levegő nélkül nem tudok élni!
- ↳ A sör egészséges, a vörösbor romantikus, a vodka hódító, a pálinka fejbevigó, de csak egy dolog van, ami igazán részeggé tesz: te!
- ↳ Tájékoztatom, hogy a kormány családtervezési programjában engem jelölt ki az ön első gyermekének nemzésére. Kérem a hely és időpont megjelölését!
- ↳ Tortarecept: ½ óra csók, 5 dkg simogatás, 5dkg szerelem, 1 banán, 2 tojás, 15 perc keverés, 1 sóhaj, 1 csepp tejszínhab! Na, megcsináljuk?
- ↳ Csak a barát vonzalma önzetlen, nincs benne érdek, sem az érzékek játéka. A barátság szolgálat, erős és komoly szolgálat, a legnagyobb emberi próba és szerep.

Egy diáklány rajza

Valaki titokban rólad álmodik
 Valaki rólad szövi legszebb álmait
 Valaki téged nagyon-nagyon szeret
 Valaki boldog, ha melletted lehet
 Valaki szemében miattad könny ragyog
 Az a valaki hidd el, én vagyok.

Kokol Mária 13.b rovata

Szerkesztői megjegyzés

Az ember soha nem kerülheti el az alkotómunka olyan szükségszerűen rossz, szükségszerűen jó velejáróit, mint a gyöttrődést, a kételyeket, stb. Biztosak lehetünk benne, hogy Mária is öröklődött a szigorú lapszerkesztői előírások és a saját ösztönösségének (nagyobb) engedelményeket adó alkotói módszer között (vagyis hogy azt teszi be a rovatba, ami neki leginkább tetszik). Az e havi válogatás ezzel együtt is különösen gazdag és érzéki lett, sokkal inkább hívogat, mint távolságtartásra ösztönöz bennünket, sőt, itt-ott már-már mosolyra ragadtatja az olvasót! :))) A képről annyit, hogy iskolánk egy tanulójának rajza, aki kérte nevének elhallgatását! Ezzel kapcsolatban nincsenek felfüggeszthetetlen fenntartásaink, kutya kötelességünk tiszteletben tartami akaratát. Azért szemlesütve be kell, hogy valljuk, arra készülünk, hogy rábeszéljük, legközelebb álljon ki a nagy nyilvánosság elé! :))))

Velencében jártunk

Több helyről származtatják a karnevál szót, mégis az a teória tűnik a legvalószínűbbnek, amelyik a karnevál szót a latin *carnem levare* kifejezésből eredezteti, ami semmi mást nem jelent, mint a hamvazószerdával induló nagybőjtöt. A karnevál lényege az életöröm, a társadalmi hierarchiák megfordíthatóságának hirdetése. A pórnépek ilyenkor mindent szabadott: megdobálhatta cukrozott rizszel (ez a konfetti őse) az arisztokratákat, ehetett, vedelhetett kedvére, elég volt maszkosan meghajolnia a paloták kapujában, s a karnevál idejére eltöröltek minden társadalmi ranglétrát. Bizony régen ez az ünnep 6 hónapig tartott. (Szerkesztői megjegyzés: Ez komoly?) A tereket ellepték a bábosok, jószok, kígyóbüvölők, sarlatánok,

zsonglőrök és foghúzóok. Karneváloztak a tereken, a rakpartokon, a sikátorokban, a mólón, a gondolákban, a piacokon, a kávéházakban és a palotákban, olyan volt az egész város, mintha valami kozmikus világvégére készülődött volna.

Legnagyobb sajnálatunkra számunkra csupán egy nappól állt a velencei karnevál... de ez az egy nap rém izgalmas, és felettébb szórakoztató volt! Pénteken este 9-kor indult a buszunk, gyakorlatilag a „helycsere és támadás” ugyanúgy zajlott, mint minden kiruccanás előtt. Végül mi, a „hajnikosok” a busz hátsó felében rendezkedtünk be, így a társaság remekül összehangolódott. Aztán jött a várva várt egész estét betöltő, színes, amerikai szinkronizált filmvígjáték – ez megkönnyítette

a hosszú utat. Aki tudott, aludt a buszon, mások szolidaritásból, vagy óvatosságból a sofőrhöz csatlakozva virrasztottak. Reggel megérkeztünk Velencébe, kicsit tartottunk ugyan a sok galambtól, néhány sikátorban elviselhetetlen volt a csatornaszag, de mindenért kárpótolt a csodálatos látvány, a maskarás tömeg, barátságos olasz fiúk és lányok, elképesztő volt! Ahogyan egy tradíció megmozgat egy egész várost! Családok öltöztek be grófnak, gyermekeikre parókát és csipkés kalapot húztak, mintha más korból léptek volna az utcára. A hatalmas tömeg ellenére korántsem úgy viselkedtek az emberek, mint itthon; ha

elkiabáltad, hogy „Attentione” azonnal félreálltak az utadból. Persze a leleményes magyar így közlekedett Velence zsúfolt utcáin. Megnéztünk sok üzletet, sőt a Casinoba is bekukkantottunk, de fényképezőgéppel és öltöny nélkül nem engedtek bennünket. Hajóval bejártuk Velence nevezetességeit, varázslatos házait, ahol jómódú családok laktak egykor. Láttunk éneklő gondolasokat, mint a filmekben, és minden saroknál visszaköszönt az itthoni ízes, magyar beszéd... Bárhova mentünk, nem volt olyan, hogy ne találkoztunk volna magyarokkal. Az utcasoron végig maszkokat árultak és jelmezeket, a többi portéka megfelelt a Nyugatnál megvásárolható cuccoknak, mint füstölők, pólók, indián pancsók, sípok és CD-k.

Zenét, üstdobosokat inkább csak este felé hallottunk, 6-7 óra tájban, ekkor már felállítottak egy színpadot a Szent Márk téren, ahol 9-kor elő zenés műsort adtak elő. Szép számmal gyűltek össze a koncertre, mi pedig – miután minden harmadik kávézóba és étterembe beültünk melegedni és inni egy igazi olasz cappuccinot – örömittasan, tele új élményekkel táncoltunk, kattogtattuk a fényképezőgépeket és nem tudtunk betelni az érzéssel, hogy mi is a karneválon vagyunk!

Ez csak a nyitó nap volt. Miután összegyűlt a csapat, elindultunk a hajóhoz, ami átvitt minket a másik partra, ahol a busz várt ránk. A hajón már a fél társaság aludt, mint a bunda, kimerültek voltunk. Hiszen a színek, illatok, fények kavalkádjában a megfáradt ember egyszer csak kihullik az időből, elveszti realitásérzékét, hirtelen nem is tudja, hol van: játékban vagy valóságban, a múltban vagy a jövőben? Önmagában vagy önmagán kívül? Vagy tán éppen mindezek között. Az egyetlen helyen, ahol mindez lehetséges: a világ legszebb színházában, azaz Velencében, a karnevál idején.

Korolovszky Juli

13.b